

Pozneje se je izvedelo, kako je prišel Andrejček od vojakov. Tam so kmalu spoznali, da nima popolnega razuma. Pripovedovali so med drugim, da ga je nekoč na neki vaji poslal častnik v prodajalno kupit salame. Andrejček, ki morda te besede še ni slišal ali jo je pa pozabil, je prinesel častniku — otep slame. Kmalu so ga poznali, da je revež, pri celem polku. Prišel je k zdravniški preiskavi, kjer so potrdili obče mnenje.

Tako se je vrnil siromak Andrejček nazaj k svoji živinici. In pri tej se počuti še najboljše.

Maksimov.

Igra je igra.

2. Kuharica.

»Oh, Anica, kaj sem jaz dobila za god!« Tako je nagovorila Kramarjeva Betka svojo prijateljico. »Pridi k nam, v nedeljo pridi, pa boš videla.«

»Če bodo le mama pustili.«

»O, saj bodo.«

Betka je dobila za god celo kuhinjo: majhno ognjišče, skledice, piskrce in sploh vse, kar se rabi v kuhinji. Zares lep dar! Kako ga je bila pa tudi Betka vesela! Vsakemu ga je razkazovala, vsakemu pripovedovala, kaj bo skuhala mami, pa atu, pa putkam, pa pinčetu in vsem drugim. Ko bo prišla Anica, to bo gledala svojo prijateljico, kako se že suče okrog ognjišča, pa kako prestavlja piskrce, kako zna mešati in to in ono. Anici mora skuhati pa res nekaj posebno dobrega. Drugim kuha nalašč, brez ognja, a ko pride Anica, takrat bo pa kuhala zares, Anica bo pa pomagala. Da bi že vendar enkrat prišla tista nedelja!

In prišla je. In tudi Anica je prišla v nedeljo popoldne.

»Anica, poglej!«

Z zanimanjem je ogledovala Anica lepo igračo. Kaj takega pa še ni videla. Betka ji hiti razkazovati

svojo kuhinjo in ji z vso otroško učenostjo razlaĝa, čemu se rabi ta reč in ona.

»Anica, pojdi! Greva vun; ne, gor greva, pod streho, boš videla, kako bo prijetno.«

Urno odneseta vsaka nekaj kuhinje gor pod streho.

»Tako! Sedaj pa le glej, Anica, kaj ti bom skuhal. Vidiš, jajce. Moja Belka ga je znesla. Pa malo vode imam tukaj, pa malo moke, vidiš, pa bo močnik.«

»Betka, kaj pa misliš? Saj ne boš mogla kuhati!«

»O, bom, bom, le počakaj.«

»Betka, nikar! Kar tako se igrava.«

A Betka pa ne posluša. Na vsak način hoče pokazati, kaj zna. Kuri in kuri, pa ne gre, nikakor noče zagoreti.

»O, ti pes ti, kako mi nagaja!« se zahuduje Betka. »Le čakaj, že vem, kaj bom naredila.«

Pa urno steče v kuhinjo, kjer imajo mama pripravljeno olje, da polijejo drva, kadar se nočejo vžgati — in na tistem izmakne posodo za olje.

»Tako! Sedaj pa mora zagoreti.«

Z močnim plamenom res zagori olje. Kdo je bil tega bolj vesel kot Betka! Pridno se je sukala okrog svojega ognjišča — ali joj! — nesreče! Premalo previdna je bila, pa se ji je vnelo krilce. Anica je zakričala, Betka zavpila, da se je razlegalo po celi hiši.

»Mama, ojej! Mama!«

Betka je stekla, Anica pa za njo. Iz hiše so pritekli mama in se neustrašeno in z vso silo vrgli na bežečo Betko. S težavo so pogasili ogenj, ali Betka je morala v posteljo.

»Ti nesrečni otrok ti,« so tožili mama, »kaj si pa vendar počela! Jože, hitro pod streho!« zakličejo hlapcu.

»An- Anici sem mis- mislila skuh- skuhati močnika, pas- pa sem se ope- opekla,« je pripovedovala Betka med jokom in ihtenjem.

»Kaj pa vendar misliš! Poglej, kaj bi se bilo zgodilo! Ti bi se bila kmalu ponesrečila, hiša bi bila

pogorela, če bi ne bili pravočasno zvedeli. Otroci, otroci, kakšne križe nam delate!»

S solznimi očmi se je Anica ločila od trpeče Betke. A še bolj žalostna je bila naslednji dan, ko je zvedela, da mora njena prijateljica v bolnišnico.

Šest dolgih tednov je bila tam.

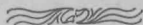
»Anica, jutri grem pa po Betko. Sedaj je pa že zdrava.«

»Kako dolgo je že ni domov. O, da bo le res prišla. Meni je že tako dolgčas!«

Drugi dan popoldne je že objela Anica svojo prijateljico, in zopet je bila vsa hiša polna igrač.

»Ali, da mi ne pozabita: Ogenj ni igrača!« so opomnili mama. Pa skoro ni bilo treba praviti; nesreča že sama izuči človeka.

J. E. Bogomil.

Kjer se osel povalja . . .

»Ti, Tone, ali ugameš, kaj smo brali v šoli?«

»Kaj pa?«

»Brali smo iz »Berila«. Pa je bilo zapisano: Kjer se osel povalja, tam dlako pusti.«

»Beži, beži, Nace, ali misliš, da je vse res, kar tam pišejo. Tega jaz že ne verjamem.«

»Jaz pa tudi ne.«

Pa jo brišeta naprej, dva ljudskošolska modrijana. Čez nekaj časa se prebudi spet Nace iz svojega premišljevanja, pa nastavi ta-le nasvet: »Ti, Tone, enkrat bova šla gledat, če je res. Pri Sladetu imajo osla. Ali boš šel?« — »Bom.«

V nedeljo popoldne jo res odrineta in po ovinčkih seveda končno enkrat prideta k Sladetu. Osel se je pasel na vrtu. Ali kakor bi hotel nagajati mladima učenjakoma! Le pasel se je in pasel. Še mari mu ni bilo, da bi se bil ulegel.

»Tone, kar pojdiva nazaj.«

Saj je bilo res že malo prenerodno, celi dve uri čakati na oslovo dlako. Tonetu pa le ni bilo všeč, da ga Nace spravlja domov.